

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

IX. Hellanici,

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

& magna demum disciplinarum merce ditatus Philosophiam suam instruxit. Quam multa autem Mosaica, inter Judæos & vicinas gentes conquifita, illuc contulerit, optimus testis Hermippus, qui Judæorum dogmata ac leges Pythagoram in suam transtulisse Philosophiam scripsit; ut ex Josepho, & Origene discimus. Testis & Aristobulus Judæus apud Clementem Alexandrinum, & Eusebium. Horum ille colligit aliquot Pythagoræ dogmata, & Mosaicis consentire ostendit; velut illud è Decalogo, quo sculpsibus interdicitur, expressisse Pythagoram ostendit, cum vetuit imaginem Dei annulo inscribi. Mosem etiam secutos esse docet Pythagoreos, cum hominem ad Dei imaginem conditum esse definirunt. Quod eorum dogma ex testimonio Iamblichi, & laudati ab Iamblichæ Archytæ Tarentini facile colligitur. Multa ad hæc similia congerit, quæ prætereo. Eodem pertinent alia quoque jam observata à Grotio: cuiusmodi est ea lex, qua morticinorum prohibetur esus, quamque inter præcepta sua Pythagoras retulit. Cum nudis pedibus idem sacra fieri iussit, nonne mandatum Mosi de rubo ardenti editum videtur in mente habuisse, quemadmodum ab Ambrosio notatum est? Integrum quoque præceptum Mosi representavit Pythagoras, quo ne frugifera succiderentur arbores interdixit. Ex historia Balaami & Asinæ prodiit Pythagoricum illud, non transcendendum illac, ubi asinus procubuerit. Adde Timæum Locrum Pythagoreum, & Platonem in libro, quem Timæi hujus nomine inscripsit, de mundi opificio pleraque Mosi doctrinæ consona disserere. Adde & veri per similem conjecturam Seldeni, & Wendelini, qua mirificam illam Pythagoræ *πνευματικὴν* ipsam esse suspicantur Dei nomen *πνευματικόν*, *רוח*, atque ejus notitiam à Daniele jam sene Pythagoram, cum in Babylonia degeret, accepisse. Danieli adjungi poterat & Ezechiel, ut ostendam infra. Notabile hoc habet Plutarchus, Pythagoram, & Platonem asseverasse mundum à Deo esse factum, & suapte natura corruptioni esse obnoxium. Idem alibi pleraque Pythagoræ dogmata, Numæ Pompili dogmatis consentanea profert, quæ ex Mosaicis legibus expressa esse manifestum est. Velut cum Deum neque corrumpi posse, neque sensu percepi, sed intelligi solum uterque statuit: & cum vetuit Numa Deum ad hominis, aut animalis cuiuscunque formam exprimi, unde nec centum ac septuaginta prioribus Romani regni annis ulla Dei effigies Romæ extitit: & cum sanam ac vinum sacrificiis uterque adhibuit. Adde & referre Malchum, sive Porphyrium, certas quasdam victimarum partes nonnumquam comedisse Pythagoram, qui animatorum cæteroquin esu fere abstinebat, alias victimarum partes constanter respuisse. Sciebat enim quarumdam victimæ partium esum ex præscripto Mosi Sacerdotibus concedi. Quamobrem cum Pythagoram ex Columnis Mercurii in Ægypto doctrinam suam hausisse docet Iamblichus in libro De mysteriis, pertinere id utique videtur ad libros Mosi, ut mox ostendam. Atque ex hac Mosaicæ doctrinæ assecratione factum puto, ut Judæis prognatum cum plerique crediderint, quemadmodum refert Ambrosius in Epistola ad Irenæum. Splendide ergo halucinatur Lactantius, cum mirari se ait, quod cum Pythagoras ad Ægyptios, Magos, & Persas veritatis indagandæ studio penetrasset, ad Judæos tamen non accesserit, penes quos tunc solos veritas erat, & ad quos facilius ire potuisset. Conceptis enim verbis tradit Porphyrius in vita Pythagoræ, Ægyptios, Arabes, Chaldaeos, & Ebræos ipsum adiiisse, ab iisque vaticinandi per somnia scientiam accepisse. Sæpissime autem Ebræis Deum in somnis occulta revelasse, Jacobi, & Josephi probant historiæ. Quod non pietate promereri, sed arte comparare Ebræos esse solitos Ethnici arbitrabantur. Alia vero, atque insigniora veritatis monumenta ab illis hausit Pythagoras. Præterea cum inter Ægyptios, ac Persas, tanquam in meditullio positi Judæi ultro citroque commeanti Pythagoræ sese velut obviam darent, vix credibile est apud eos saltem non interjunctisse.

VIII. Anaxagoram de sacris Mosi fluentis Philosophiam suam temperasse, etiamsi taceret Theodoretus, satis declarant Diogenes Laërtius, & Eusebius, qui ipsum scriptiõni suæ hoc initium fecisse scribunt: Omnia simul erant, deinde Mens superveniens ea in ordinem digessit. Idem prius scripsisse Linum narrat quoque Diogenes, qui & Anaxagoram sua vult inde sumisisse. Vero: Linum enim ipsum esse Mosem suo loco demonstrabimus. Genesin autem Moses ea sententia exorsus est, ex qua operis sui exordium Anaxagoram expressisse liquet.

IX. Justinus in Parænesi, postquam à Græcis proditum dixit Judæos ex Ægypto secessisse Mose duce, testem inter alios Hellenicum citat, vetustissimum historicum Mitylenæum. Citat & Cyrillus tanquam Mosi memorem.

X. Suppar illi Charondas, qui Thurinam civitatem à Sybaritis & Atheniensibus recens exstructam legibus temperavit. Is cornutus pingitur in vetustis Nummis, itemdem ut & alii legumatores, ad exemplum Mosi, nempe ut qui in legum ferendarum munere pares esse studuerant, vultu quoque similes & specie viderentur.

Joseph. libr. 1.
contr. Apion.
Origen. libr. 1.
contr. Cels.
Clem. Alex.
Strom. 1. & 2.
& 5.
Euseb. Præp.
1. 9. & 13.

Grot. De verit.
relig. Chr. 1. 1.
& Annot.

Ambros. Epist.
libr. 3. Ep. 20.

Selden. de Dis.
Syr. Synt. 2. c. 1.
Godefr. Wendel.
Dissert. de
Pythagor. Tetra-
ctyl.
Plut. de Pla-
cit. Philosoph.
& in Numa.

Malch. in vita
Pythag.

Ambros. Epist.
libr. 1. Epist. 20.
Lactant. Instit.
libr. 4. cap. 2.

Anaxagoræ
Theodoret. De
cur. Græc. af-
fect. Sermon. 2.
de princ.
Laërt. Anaxag.
& Proocem.
Euseb. Præp.
libr. 10. c. 14.

Hellenici,

Charonda,